

en hij gong neve de kachel zitten as een, die meer meint te weten as ellek ander. „Wat is 't nijs? Dat juffer Jans geet trouwe, wor? Mar witte gellie dan 't nijste nijs? Dat kunde nog niet wete.”

— „Wat is dat dan?” vroeg de Groote Geurt benijjd *).

— „Dat 't awwer af is!” kletste Jaonus t'r uut.

— „Wat?” reip Geurt en kwam mit 't heele bovelief naor Jaonus toe, ien den duustere, um meer te heure.

Kobus stotte den ouwe Miet aon den êrem um heur op de Groote Geurt te wieze en zei zacht tege d'r: Geurt vuult wat.

— „Is 't wer af?” vroeg Geurt aon Jaonus.

— „Ik mos daor strak m'n zuster naor 't spoor bringe, en daor zat die meneer uut Aorem, die opzichter. Hij zat t'r al wel 'n uur, zei de sjef. Ze was 'm als te astrant af, hettie tege de sjef gezeid. Zoo zei Knillisse te minste tege mien. Hij wou eiges toch ok nog 'n bietje te zegge houwe, mottie tege de sjef gezeid gehad hebbe. Hoe 't zit, zoo zit 't, mar 't is uut, dat he 'k 'm eiges heure zeggen. En der komt ok nooit mer wat van ook, zeidie.”

— „Mins, mins!” schetterde Miet deur de keuken heer, „dat wief is 'n schandaol veur alle vrollie op 't heele dêrrep. Ge schaamdoe, as vrouw ziende.”

— „Ge kriegt nog kans boer!” lachte Kobus.

— „Hij is t'r eiges bij!” zei Miet. „Hij zal wel wiezer weze.”

— „Hè, hè”! lachte de Groote Geurt. „Wat 'n wief! 't Is gin wief! Dat is 't mins d'r grutste ongeluk. De kjels vule, dat 't gin wief is. Ik zou af gaon voejere, jong,” zeidie tege Jaonus. Die trok naor den deel.

— „Kiek ekkes †) bij de hotelgaste!” riep den boer 'm nao: „zeuve!”

— „Ik begriep toch niet, dache oe mittie schooiers ophoudt, boer”, zei Kobus.

— „Och wat! Gij zegt schooiers, mar ik zeg minse!”

— „Gij haolt dat vollek tegen den aovend allemaol hier ien de buurt. Daor kunnen wij de last mee kriege.”

— „Dat hedde van den domenee, menneke. Die zei me 't eigeste. Mar hij viendt me tegeswoorig toch niet zo slecht astie wel gedocht het, hettie onderlest 's tege me gezeid.”

Miet drêjde opins de zwaonehals-lamp um, dat ze Geurt 't volle licht ien de petoet gooide.

— „Drêj um, djen!” rieptie en kneep mitte kop vurover de oog dicht.

Daolik dee Miet dat ook, mar ze had 'm van 't appelepoo van den domenee afgebracht. Van die mins mocht hij niks zegge tege Miet. Daor mostie afblieve. Dorrumdeedie 't netuurlik altoos.

— „Gezellig zoo: praoters hebbe, wor?” zei Geurt. „Witte wat Miet?”

*) benieuwd. †) even.